

A Fővárosi Ítéltábla a Danubia Szabadalmi és Védjegyiroda Kft. (fél címe 1) és a Sár és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Klauber Zsófia ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Zagyva Ügyvédi Iroda (fél címe 2fszt. 2., ügyintéző: dr. Zagyva Norbert István ügyvéd) által képviselt alperes neve(...) alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. október 7. napján kelt, 3.P.21.618/2015/18. számú ítélete ellen az alperes 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy 2015. január 21. napja óta gazdasági tevékenysége keretében használja a „p.....hu” domain nevet, valamint a „p.....l” végződésű e-mail címeket, továbbá „P. F.” név alatt rendezvényt szervez mind a „www.p.....hu” honlapon, mind a „p. f.” elnevezésű profillal rendelkező Facebook oldalain, bitorolja a felperes lajstromszámú védjegyét. Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt hagyja abba a „p. f.” szóösszetétel domain névben, kereskedelmi névben, e-mail címben, rendezvénye nevéként vagy bármely típusú online vagy offline hirdetésben való használatát, egyben eltiltotta az alperest a védjegy jövőbeni használatától. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 74.100 forint perköltséget.

A tényállás szerint a felperes a jogosultja a20-i elsőbbségű, lajstromszámú „PAFE-PANNÓNIA FESZTIVÁL” szóösszetételből álló védjegynek, aminek oltalma többek között a Nizzai Megállapodás 41. osztályába tartozó szolgáltatásokra terjed ki.

Az alperes a felszámolás alá került M. M. Kft-től 2015. január 21. napján megvásárolta a „p.....hu” domain nevet a hozzátartozó tárhelyszolgáltatással együtt, a domain alatt honlapot üzemeltet, azon szervezte és hirdette a „P. F.” rendezvényt, amelyet 2015 júliusában szándékozott megtartani, de az esemény végül elmaradt. A felperes sérelmezte a domain név használatát, illetve a rendezvényszervezést és ennek abbahagyására hívta fel az alperest, aki a felszólításnak nem tett eleget.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy 2015. január 21. napja óta az alperes azzal a magatartásával, hogy a „p.....hu” domain nevet, a „pannoniafesztival” végződésű e-mail címeket gazdasági tevékenysége keretében használja, továbbá „P. F.” név alatt rendezvényt

szervez a sérelmezett honlapon, valamint a „pannónia fesztivál” elnevezésű Facebook profilján, bitorolja a védjegyet. Kérte az alperest abbahagyásra kötelezni és eltiltatni a jövőbeni jogsértéstől.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elsősorban azt hangsúlyozta, hogy a domain névhez jóhiszeműen és ellenérték fejében jutott hozzá. A védjegybitorlást kizártnak tartotta amiatt, hogy a domain név jóval a védjegy lajstromozása előtt, 2007. október 12-én került regisztrálásra, továbbá az általa használt P. F.” szóösszetételt eltérőnek állította a védjegytől.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak találta. Döntését a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 12. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés b) pontjára, (3) bekezdés c) és e) pontjára, illetve 27. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés a) és b) pontjára alapította.

A hiteles lajstromkivonat alapján elfogadta, hogy a perbeli védjegy a felperes javára oltalom alatt áll. A csatolt whois rekord alapján igazoltak találta, hogy az alperes a jogosultja a „p.....hu” domain névnek, ami alatt saját honlapja érhető el, ahol a 2015. július 2-6. között megrendezni kívánt „P. F.” nevű rendezvényét hirdette, arra jegyet kínált, a rendezvényt hirdette az azonos megjelölésű Facebook profilján is. Szintén bizonyítást nyert, hogy az alperes a jelzett domain névből képzett e-mail címeket használ.

Az alperes által használt „P. F.” szókapcsolatot az elsőfokú bíróság összetéveszthetőnek találta a védjeggyel, mert attól mindössze a „PAFE” szóelemben különbözik, ami azonban az átlagos fogyasztó számára nyilvánvalóan a rendezvény rövidítése, de a védjegy domináns eleme teljes mértékben és változatlan formában jelenik meg a kifogásolt domain névben, e-mail címekben és rendezvény névben. Nem volt kétséges, hogy az elkövetési magatartások a védjegy árujegyzékének 41. osztályába tartozó szórakoztatás és kulturális tevékenységek körébe esnek, mint ahogy az sem, hogy a rendezvényszervezés, a reklámozás és a hirdetés gazdasági tevékenységnek minősülnek.

A fenti megállapításokat követően védjegybitorlás törvényi tényállási elemei közül már csak azt találta kérdésesnek, hogy az alperes rendelkezik-e a felperestől a használathoz engedéllyel. Ennek elbírálásához külön vizsgálta a használati cselekményeket, a rendezvény nevében, a domain névben és az abból képzett e-mail címekben való használatot.

A „P. F.” szóösszetételnek a rendezvény nevében és hirdetése során történt használata kapcsán az alperes védekezést nem fejtett ki, fel sem merült, hogy erre engedéllyel rendelkezne, ezért ebben a körben a védjegybitorlást az elsőfokú bíróság további indokolás nélkül megállapította.

A domain név és az ahhoz kapcsolódó tárhely vonatkozásában az alperesnek arra való hivatkozásával szemben, hogy az eredeti jogosulttól jóhiszeműen és ellenérték fejében szerezte, az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a domain név megvásárlása nem jelenti egyúttal azt is, hogy használata a védjegyjogosult engedélye alapján történik. Annak ellenére, hogy a domain név korábbi, mint a védjegy elsőbbsége, a védjegyjogosultat a bejelentés napjától megilleti a megjelölés kizárólagos használatának joga, ezen belül az is, hogy a domain névként való használata ellen tiltakozzék. Az alperes tulajdonjogát ily módon korlátozza a felperes védjegyjoga. Az alperes e helyzet ellen a védjegy törlése útján léphet fel, mint ahogy utalt is a felperes rosszhiszemű védjegybejelentésére, azonban a védjegyoltalom érvényességének kérdésével a bíróság hatáskör hiányában jelen eljárásban nem foglalkozhat.

Az ítélet kitért rá, hogy a védjegyhez és a domain névhez kapcsoló jogok elválása, illetve a domain név és a védjegy huzamosabb ideig való zavartalan, párhuzamos használata utalhat a felperes engedélyére, a tényállás azonban ezt nem bizonyítja. Az alperes nem tudta kétséget kizáróan igazolni, hogy a megvásárolt domain nevet a felperes engedélye alapján használja. A domain név ellenérték fejében való és esetleges jóhiszemű megszerzése nem helyettesíti a felperes engedélyét.

Megjegyezte, hogy az Európai Bíróság C-561/11. számú, FCI ügyben hozott ítélete értelmében nem zárna ki a védjegybitorlást az sem, ha az alperes védjegyoltalmat nyerne a „P. F.” védjegybejelentésre. Ezért a védjegynek domain névként és e-mail cím formájában való használata is védjegybitorló magatartás. A jogsértés kezdő időpontját az elsőfokú bíróság a domain név megvásárlásának időpontjához igazította és mindezek alapján a módosított kereseti kérelemnek megfelelően marasztalta az alperest.

A döntést az alperes támadta fellebbezéssel, ebben az ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

Kiemelte, hogy tulajdonosa a „pannoniafesztival.hu” domain névnek, amit adásvétel útján, jóhiszeműen és ellenérték fejében úgy vásárolt meg, hogy egyidejűleg a kapcsolódó tárhelyet is megszerezte. A domain névhez kötődő Facebook profil, amely a fesztivál egyik hivatalos elérhetősége szintén az alperes kizárólagos kezelésében áll. Döntő jelentőségűnek találta, hogy a „p.....hu” domain név 2007. október 12. napján lett regisztrálva, míg a perbeli védjegy bejelentése 2010. október 20. napján történt. Hivatkozott rá, hogy 2015. február 16. napján védjegybejelentéssel élt a „P. F.” szóösszetételre, amiről a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala megállapította, hogy megfelel a Vt. 51. §-ában foglalt feltételeknek. Hangsúlyozta, hogy az általa használt „Pannónia Fesztivál” megjelölés nem azonos a felperes védjegyével. Rámutatott, hogy létezik „PAFE” védjegybejelentés is, ami legalább annyira különbözik a védjegytől, mint a „Pannónia Fesztivál” szóösszetétel.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, hivatkozva annak helyes indokaira. Nyilatkozott az alperesi érvekre, és a hivatali határozat csatolásával igazolta, hogy az alperes megjelölése rosszhiszemű bejelentés okán jogerősen elutasítást nyert.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mélységben feltárta, abból az anyagi és eljárási szabályok megfelelő alkalmazásával, okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a jogosulttól származó engedély hiányában a sérelmezett magatartásokkal az alperes megvalósítja a Vt. 12. § (2) bekezdés b) pontjában, illetve (3) bekezdés c) és e) pontjaiban körülírt törvényi tényállásokat, azaz bitorolja a felperes lajstromszámú védjegyét. Döntésével az indokaira is kiterjedően a másodfokú bíróság egyetértett.

Az alperes fellebbezésében újabb érveket nem hozott fel, lényegében megismételte korábbi ellenvetéseit, amelyekre az elsőfokú ítélet már megfelelő választ adott.

Helyesen találta irrelevánsnak azt a körülményt, hogy az alperes tulajdonában áll a „p.....hu” domain név és rendelkezik a hozzá kapcsolódó tárhely felett, mert mindez a védjegyoltalom tükrében a felperes engedélye nélkül nem jogosítja őt fel a jogszerű használatra. A védjegyjogi oltalom abszolút jellegénél fogva kizárólagos jogokat biztosít a jogosult számára, ezt mindenki köteles tiszteletben tartani és köteles tartózkodni minden olyan magatartástól, ami akadályozhatja a jogosultat jogai zavartalan gyakorlásában. A védjegyjogosult a védjegy használatát a Vt. 23. §-a alapján alaki kötöttségek nélkül átengedheti harmadik személynek, azonban az ilyen engedélynek mindig kifejezettnek kell lennie. Ezért önmagában annak a ténye, hogy a felperessel korábban üzleti kapcsolatban álló M. M. Kft. domain név regisztrációját a felperes nem kifogásolta, az alperesnek adott engedélyt nem pótolja. A védjegyjogosult kizárólagos joga eldönteni, hogy a védjegye használatát kinek engedélyezi, kitől tűri el, vagy kivel szemben lép fel ellene, az engedély meglétét vagy a védjegyoltalom esetleges korlátját a bitorlási perben az alperesnek kell bizonyítania a kimentés körében, amire nem került sor. A jelen esetben az az érvelés sem szolgálhatott az alperes

javára, hogy a domain név korábban került regisztrálásra, mint a védjegyoltalom bejegyezésre, mert a rendelkezésre álló adatok szerint az alperesi használatot megelőzően a domain név használata a felperes érdekkörében történt, az alperesi használat pedig jóval a védjegy elsőbbségi idejét követően kezdődött.

A megjelölések összetéveszthetőségét vitató alperesi védekezés sem foghatott helyt. Megfelelően értékelte az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a védjegy domináns „Pannónia Fesztivál” elemét a rendezvény nevében azonosan használja, és ezzel lényegében azonosnak tekinthetők a további használati módok is, amelyek a szókapcsolattól csak a domain név-alkotás sajátosságaiban, azaz az ékezetek nélküli kis betűk, illetve a műszaki azonosító, kiterjesztés alkalmazásában térnek el. A „PAFE” karaktorsor az azt követő szöveges részre tekintettel nyilvánvalóan a rendezvény rövid nevének tekinthető, így nem járul hozzá a megkülönböztető képességhez, ekként elhagyása sem befolyásolja azt, ezért az alperes által használt megjelölést az átlagos fogyasztó számára nem teszi a védjegytől elhatárolhatóvá.

Mindezek alapján helyesen állapította meg az elsőfokú ítélet, hogy a sérelmezett „Pannónia Fesztivál” szókapcsolat domain névben, Facebook profilban, e-mail címekben és rendezvény névben való használatával az alperes bitorolja a felperes perbeli védjegyét.

Az elsőfokú ítéletben kifejtett érveken túl a saját védjegybejelentés az alperes javára azért sem nyerhetett értékelést, mivel a felperes igazolta, hogy a Hivatal/15 ügyiratszámú határozatával a „Pannónia Fesztivál” szóösszetételre vonatkozó hivatkozott védjegybejelentést jogerősen elutasította, mert a védjegybejelentő részéről megállapíthatónak látta a rosszhiszeműség törvényi tényállását.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság ítéletét lényegében helyes indokai alapján helybenhagyta.

A pervesztes alperes a Pp. 239. §-án keresztül irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése folytán köteles megfizetni a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviselőt ellátó ügyvéd 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított munkadíjából áll.

Budapest, 2016. június 14.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósaí ügylntéző